

hed, som særlig Landmanden maatte føle ved saaledes at se Vorherre lægge sin Velsignelse i hans Arbejde. Han lagde slet ikke Mærke til Anders Jørgens urolige Adspredthed. Derimod saa' han i Talens Løb ofte opmærksomt hen paa Husets Datter, der imidlertid var kommen ind i Stuen og havde sat sig hen med et Haandarbejde paa Bænken under det ene Vindu, hvor Solen faldt ind over hendes lille, støtte Skikkelse og lagde en varm Glans over hendes mørkebrune Haarfletninger. Hun havde fuldstændiggjort sin Paaklædning med en bred, hæklet Halskrave, der faldt i Tunger ud imod Skuldrene; Haaret havde hun glatkæmmet med Vand og bundet op over Nakken som en Kringle.

Hun havde gjort sin Indtrædelse med en noget tvungen strunk Holdning og en halvmut Mine, med hvilken hun syntes at ville tage Oprejsning for den Forvirring, hvori Kapellanen før havde truffet hende. Men fra det Øjeblik, hun havde faaet sig anbragt paa Bænken i den Ende af Stuen, der var Emanuel fjernest, blev hun siddende dér ubevægeligt bøjet over sit Haandarbejde og halvt bortvendt, som om hun bestræbte sig for saa meget som muligt at bringe sin Nærværelse i Forglemmelse, medens dog hele hendes Stilling og Kindernes Farve tydeligt